

Marineministeren (Ravn): Maa jeg blot sige, at der kommer et saadant Forslag til 3dje Behandling.

K. M. Klausen: Jeg skal først gøre et Par Bemærkninger over for det ærede Medlem for Tisted Amts 2den Valgkreds (Trolle). Det ærede Medlem mente ikke, at den Understøttelse, der gives til Søofficerer, naar de skulle sendes ud til fremmede Lande, er for stor, idet han gjorde gældende, at Søofficerer, hvor de komme frem, maa optræde standsmæssig og paa en flot Maade; de kunne ikke bo paa sailor's room, de skulle naturligvis bo paa et 1ste Klasses Hotel, og de skulle gaa i kostbare Uniformer. Ja, det kan være meget godt, og jeg har ikke det mindste imod, at de optræde flot, naar de gøre det for deres egne Penge; men naar Staten skal betale det, saa kunne de godt optræde paa en noget jævnere Maade ligesom andre, der sendes til Udlandet. Naar vi sende anerkendte Videnskabsmænd udenlands og kun give dem en Rejseunderstøttelse af 2—300 Kr., saa er det en Selvfølge, at de maa optræde paa en tarvelig Maade, og det kunne de Herrer Søofficerer ogsaa. Ville og kunne de ikke det, maa de enten betale af deres egen Lomme eller ogsaa faa de Herrer blive hjemme. Nu gøres det sædvanlig gældende fra Søofficerernes Side, at deres Uniformer koste saa uhyre meget, men jeg skulde ikke have noget imod at give dem tarveligere Uniformer. Hvorfor skulde vi bebyrde dem med at klæde sig over Eyne? Hvis de fik en Uniform som vore Landpostbude, en Jakke og en Hue — det kunde godt være en varm Dragt — saa vilde den staa i passende Forhold til deres Arbejde og deres Pung. Dernæst mente det ærede Medlem, at det, jeg forlangte, naar jeg søgte at værne den private Sømandsstand mod Indgreb fra Søofficerernes Side, var en Beskyttelseslov. Nej, det er det paa ingen mulig Maade. Det ærede Medlem sagde, at jeg var gaaet i Vandet i denne Sag. Naar man udtaler sig paa denne Maade om sine Modstandere, kunde det forlanges, at den, der udslynger en saadan Paastand, selv maa fremkomme med Argumenter, hvori der er virkelig Mening. Det ærede Medlem spørger, om jeg vilde forlange, at Lærerne ikke skulde have Lov til at give sig af med privat Undervisning; det vilde være det samme, siger han, som det, jeg har forlangt for Søofficerernes Vedkommende. Nej, aldeles ikke. Der er en himmelvid Forskel paa de to Ting. At en af

Statsskolens Lærere giver privat Undervisning, kan jeg ikke have det mindste imod, men jeg har aldrig set Eksempel paa, at en saadan Lærer løber fra sit Embede og alligevel hæver Gage, uagtet han søger privat Geschæft omkring i Landet. Men det er det, der sker her, at de Herrer Søofficerer løbe fra deres Embeder, at de ikke passe deres Embeder, men dog hæve deres Løn og samtidig fortrænge den private Sømandsstand, tage den Næring, som med Rette tilkommer den. Det Eksempel, som det ærede Medlem kom med, er derfor saa uheldigt, som noget kan være og passer ikke paa de givne Forhold. Det, jeg er imod, er, at Marinens Officerer optræde saaledes, at de forlade deres Embeder, som de skulle passe, hæve deres Gager og saa fortrænge private Folk fra deres retmæssige Næring. Saa udtalte det ærede Medlem, at han glædede sig over, at jeg ikke havde angrebet Marineofficerernes Kvalifikationer til at føre Koffardiskibe. Det har jeg ikke gjort i mit første Foredrag; men den Glæde vil jeg berøve det ærede Medlem nu. Der fremkommer netop Klage fra den private Sømandsstand om, at Marineofficererne ikke ere i Besiddelse af de fornødne Kvalifikationer til at paatage sig saadanne Pladser. Det er derfor, Sømandsstanden har indgivet et Andragende til Rigsdagen, hvori der forlanges, at Søofficererne skulle have mindst lige saa meget Kendskab til Sømandsvæsen, som der kræves for at blive Skibsfører i Koffardimarinene. Og denne Anskuelse, at vore Marineofficerer ikke have saa megen praktisk Sømandsskab, som de egentlig burde, er en Anskuelse, som er fremsat offentlig af selve Marinens Officerer. Jeg skal saaledes tillade mig at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at der, den Gang Søneringsloven var under Forhandling, var nedsat en Kommission, i hvilken de Herrer Kommandører Jespersen og Wandel havde Sæde. Det udtales i denne Betænkning, at for at erhverve Bevis som Skibsfører udkræves, at den vedkommende har taget Afgangseksamen ved Søofficersskolen, og der tilføjes, at han derefter skal have „faret mindst to Aar til Søs, hvoraf mindst 1 Aar som første eller eneste Styrmand i søgaaende Skibe uden for den indskrænkede Fart eller paa Dampskibe af over 100 Tons i bemeldte Fart eller som Fører i Sætteskipperfart.“ Det er de Herrer Kommandører, der stille denne Fordring, at de Marineofficerer, der overtage disse Pladser, skulde have faret mindst 2